

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **J. K.**, zast. Mgr. Michalem Mazlem, advokátem, se sídlem Belgická 276/20, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti:** Společenství vlastníků jednotek pro dům č. p. 702, 703, 704, 705, 706 ulice Nové náměstí ve Štětí, se sídlem Nové náměstí 704, Štětí, zast. JUDr. Radkou Šumerovou, advokátkou, se sídlem Turgeněvova 19, Litoměřice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 6. 2025, č. j. 15 A 5/2023-201,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osobě zúčastněné na řízení **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám advokáta Mgr. Michala Mazla.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) je jako vlastníka bytové jednotky č. Xa (dále jen „jednotka“) členkou společenství vlastníků jednotek vzniklého za účinnosti zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění účinném do 31. 12. 2013, s názvem „Společenství vlastníků jednotek pro dům č. p. 702, 703, 704, 705, 706 ulice Nové náměstí ve Štětí“ (dále jen „SVJ“). Bytová jednotka stěžovatelky byla v domě vymezena Prohlášením vlastníka ze dne 13. 2. 2006 (dále jen „prohlášení vlastníka“) učiněným podle zákona o vlastnictví bytů; vlastnické právo k jednotce stěžovatelka nabyla za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník a zákona o vlastnictví bytů ke dni 25. 7. 2006.

[2] Dne 25. 6. 2019 podalo SVJ žádost o vydání stavebního povolení na stavbu „Zateplení bytového domu č. p. 702, 703, 704, 705, 706, Nové náměstí Štětí“ (dále jen „stavba“). Stavební záměr zahrnoval kompletní revitalizaci obvodového pláště bytového domu spočívající v zateplení obvodového pláště kontaktním zateplovacím systémem, zateplení střešní konstrukce, výměně střešních oken s částečnou výměnou střešní krytiny, výměně oken a balkónových dveří, výměně zábradlí na balkónech a rekonstrukci podlah lodžii. K žádosti SVJ předložilo mj. zápis ze shromáždění vlastníků jednotek ze dne 30. 11. 2017, které v bodě 4 přijalo stavební záměr revitalizace domu. Městský úřad Štětí (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 30. 6. 2022, č. j. 714/2019-9530/2022/OSŽPD/Ze-SP, stavbu na pozemku Xb v obci Štětí povolil. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 11. 2022, č. j. KUUK/177062/2022 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) odvolání stěžovatelky zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

[3] Stěžovatelka následně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 2. 4. 2024, č. j. 15 A 5/2023-112 (dále jen „první rozsudek krajského soudu“), zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti SVJ byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2025, č. j. 5 As 90/2024-62 (dále „rozsudek NSS č. j. 5 As 90/2024-62“ nebo též „zrušující rozsudek“).

[4] Ve zrušujícím rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud pochybil, pokud neshledal souhlas stěžovatelky s vydáním stavebního povolení v zápisu ze shromáždění ze dne 30. 11. 2017, což odůvodnil neurčitostí pojmu revitalizace, kterou však stěžovatelka nikdy dříve nenamítala. Nejvyšší správní soud vycházel ze zápisu SVJ ze dne 30. 11. 2017, bodu 3, podle něhož se pro revitalizaci domu vyjádřilo 100 % přítomných vlastníků, vč. stěžovatelky. Nadto Nejvyšší správní soud podotkl, že stěžovatelka si byla zcela zjevně vědoma určitosti rozsahu revitalizace (která měla zahrnovat i výměnu oken, dveří a opravu a úpravu lodžii v celém domě), což dovodil též z toho, že stěžovatelka se bránila proti usnesení shromáždění o financování revitalizace cestou civilní žaloby, v níž namítala právě skutečnost, že balkóny, okna a balkónové dveře jsou součástí jejího osobního majetku.

[5] Nejvyšší správní soud dále podotkl, že vlastnictví bytu nebo nebytového prostoru je z podstaty věci omezeno v rozsahu, ve kterém je třeba respektovat nutnost hospodaření s budovou jako s celkem a dále vlastnickým právem ostatních vlastníků jednotek. SVJ je právnickou osobou, a jako taková má právní osobnost i způsobilost nabývat pro sebe vlastním právním jednáním práva a zavazovat se k povinnostem, byť tato je omezena pouze na naplňování účelu SVJ, jímž je zajišťování správy domu a pozemku. Nejvyšší správní soud rovněž poukázal na novelu § 184a stavebního zákona, která nabyla účinnosti ke dni 1. 1. 2018; podle této novely již nemá stavebník povinnost k žádosti o stavební povolení dokládat souhlas shromáždění SVJ. Stavební orgány tak nejsou ve stavebním řízení oprávněny posuzovat platnost rozhodnutí shromáždění SVJ ani nejsou povinny vyčkat rozhodnutí civilních soudů o návrhu na vyslovení jeho neplatnosti. V souladu s § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. je tak ve správním řízení oprávněn udělit souhlas ověřený člen výboru nebo předseda, nikoliv stěžovatelka, jakožto vlastník jednotky.

pokračování

[6] Co se týče otázky společných částí domu, vycházel Nejvyšší správní soud z judikatury Nejvyššího soudu. Dospěl přitom k závěru, že jakkoliv je pro určení společných částí domů klíčové prohlášení vlastníka budovy, hlavní konstrukce budovy musí být vždy společnými částmi domu. Z judikatury Nejvyššího soudu pak vyplývá, že i když mohou být balkóny, lodžie či terasy součástí jednotky, neznamená to, že by hlavní konstrukce nebo střecha ztratily charakter společných částí a o jejich správě rozhodoval jen vlastník jednotky, a nikoliv osoba odpovědná za správu domu. Obdobně je nutné nahlížet na okna, tedy jako na společné části domu, neboť jsou součástí vnějšího pláště budovy. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku proto uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je správné, první rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Krajský soud po vrácení věci k dalšímu řízení, jsa vázán závěry vyslovenými ve zrušujícím rozsudku, žalobu stěžovatelky zamítl jako nedůvodnou. Nejprve se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou neshledal důvodnou. Následně krajský soud doslova převzal závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené ve zrušujícím rozsudku. Uzavřel tedy, že i když je balkón, lodžie či terasa podle prohlášení vlastníka součástí jednotky, jejich stavební prvky, které jsou součástí hlavních svislých a vodorovných konstrukcí budovy, jsou vždy společnými částmi domu. Též okna jsou společnou částí domu, neboť jsou obdobně jako lodžie či terasy a balkóny součástí vnějšího pláště budovy, který je bezesporu společnou částí domu. Dále krajský soud zdůraznil, že opravu společné části domu lze zásadně provést pouze tehdy, jestliže o tom rozhodne příslušný orgán společenství vlastníků jednotek. Tato podmínka byla v nyní projednávané věci splněna na základě usnesení shromáždění vlastníků bytových jednotek ze dne 30. 11. 2017, které bylo přijato 100 % přítomných vlastníků (75,92 % všech vlastníků jednotek dle velikosti spoluvlastnických podílů na společných částech domu), včetně stěžovatelky. SVJ v souladu se svými právy a povinnostmi podalo žádost o povolení stavby, k čemuž doložilo zápis ze shromáždění vlastníků jednotek ze dne 30. 11. 2017. Krajský soud dodal, že předmětem stavebního řízení nebylo financování revitalizace bytového domu, proto se touto otázkou vůbec nezabýval.

[8] **Kasační stížností** stěžovatelka napadla shora nadepsaný rozsudek krajského soudu v rozsahu výroků II., III. a IV., a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Úvodem popsala průběh řízení o žádosti o stavební povolení, přičemž vyjádřila nesouhlas se závěry žalovaného. Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku toliko převzal právní závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené ve zrušujícím rozsudku; z tohoto důvodu se stěžovatelka dále ve své kasační argumentaci vyjadřovala k tomuto rozsudku NSS a jeho odůvodnění, které považuje za nesprávné.

[9] Podle stěžovatelky dospěl Nejvyšší správní soud v otázce udělení souhlasu s vydáním stavebního povolení na revitalizaci domu zahrnující i výměnu oken a dveří a opravu a úpravu lodžii v celém domě k odlišnému skutkovému zjištění, než ke kterému dospěl krajský soud v prvním rozsudku, a to bez provedení dokazování. Stěžovatelka je přesvědčená o tom, že pokud Nejvyšší správní soud neprováděl dokazování, byl povinen držet se v tomto ohledu skutkového stavu tak, jak byl vymezen v prvním rozsudku krajského soudu. Postup Nejvyššího správního soudu tak byl dle názoru stěžovatelky v rozporu s § 109 odst. 2 s. ř. s., dále se zásadou ústnosti, veřejnosti a zásadou projednávání, přičemž porušeno bylo rovněž

právo účastníků vyjádřit se k prováděným důkazům ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod. Součástí této argumentace je tabulka vypracovaná stěžovatelkou, v níž sporuje konkrétní závěry vyslovené v rozsudku NSS č. j. 5 As 90/2024-62. Dále stěžovatelka namítá, že ke dni 30. 11. 2017 neexistovala projektová dokumentace, která by obsahovala výměnu oken a dveří a opravu a úpravu lodžii v jejím výlučném vlastnictví; proto nemohla v roce 2017 s takovým stavebním záměrem souhlasit. Stěžovatelka by musela svůj souhlas vyjádřit podpisem na projektové dokumentaci; hlasování na shromáždění vlastníků je podle jejího názoru irelevantní. Stěžovatelka vyjadřuje nesouhlas s částí odůvodnění zrušujícího rozsudku, konkrétně s body 39. až 46., v nichž zdejší soud dospěl k závěru, že pro účely stavebního řízení postačoval souhlas předsedy společenství vlastníků uvedený na projektové dokumentaci. K tomu stěžovatelka konstatuje, že tyto právní úvahy se vztahují ke stavebním záměrům na společných částech domu, nikoliv na součástech jednotky jakožto jejího výlučného vlastnictví. Odůvodnění zrušujícího rozsudku v otázkách vlastnictví oken, dveří a lodžie je dle stěžovatelky nesrozumitelné, obsahuje prvky libovůle a představuje judikaturní exces. Stěžovatelka trvá na tom, že podle prohlášení vlastníka budovy patří k vlastnictví jednotky vstupní dveře, vnitřní dveře, okna příslušející k bytu a lodžie; nejedná se tedy o společné části domu.

[10] Stěžovatelka opět sporuje konkrétní body odůvodnění zrušujícího rozsudku, přičemž se soustředí především na otázku, zda okna tvoří společnou část domu, či nikoliv; navrhuje ustanovit znalce z oboru statika staveb. Dále stěžovatelka namítá, že došlo k porušení legitimního očekávání, neboť se Nejvyšší správní soud odchýlil od své dřívější judikatury. Stěžovatelka rovněž namítá zaujatost Nejvyššího správního soudu vůči ní. Tím, že krajský soud převzal závěry Nejvyššího správního soudu, trpí napadený rozsudek nezákonností z důvodu nesprávného právního posouzení otázky, zda jsou okna, dveře na lodžii a lodžie součástí jednotky a (ne)jsou tedy společnou částí domu. Stěžovatelka trvá na tom, že společnými částmi budovy bez ohledu na obsah prohlášení vlastníka jsou pouze ty stavební prvky balkónů, lodžii či terasy, které jsou součástí hlavních svislých a vodorovných konstrukcí budovy. *A contrario*, ty prvky, které nejsou součástí hlavních svislých a vodorovných konstrukcí budovy, jsou součástí jednotky, vymezí-li je tak prohlášení vlastníka. Stavba přitom zahrnuje výměnu zábradlí lodžie a rekonstrukci podlahy lodžie, které nejsou součástí hlavních svislých a vodorovných konstrukcí budovy, nýbrž stavebními prvky lodžie ve vlastnictví stěžovatelky. To platí i o okenicích. Krajský soud rovněž pochybil, jestliže nedospěl k závěru, že podmínkou povolení stavby byl souhlas stěžovatelky dle § 184a odst. 1 a 2 stavebního zákona.

[11] Současně stěžovatelka podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V podání ze dne 16. 7. 2025 se stěžovatelka znovu vymezila proti rozsudku NSS č. j. 5 As 90/2024-62, přičemž citovala ustanovení občanského zákoníku týkající se vlastnického práva a bytového spoluvlastnictví a judikaturu Ústavního soudu. Stěžovatelka znovu zdůrazňuje význam vlastnického práva jakožto práva absolutního. Stěžovatelka trvá na tom, že ani bytové společenství nemůže rozhodovat o výměně a opravách majetku vlastníka bytové jednotky. Dále tvrdí, že balkóny a lodžie jsou součástí bytové jednotky. Následně rozsáhle cituje závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, č. 4359/2022 Sb. NSS. Stěžovatelka opakuje, že shromáždění vlastníků jednotek nikdy neudělilo souhlas se stavebními pracemi uvedenými ve stavební dokumentaci vypracované v únoru 2018. Předseda výboru SVJ se dle

pokračování

stěžovatelky dopustil podvodného jednání. K podání přiložila zápis ze zasedání výboru SVJ ze dne 10. 9. 2018. V podání ze dne 27. 7. 2025 stěžovatelka popsala proces financování revitalizace, přičemž znovu vyjadřuje svá podezření o podvodném jednání předsedy SVJ. K podání připojila doklad potvrzující sjednání úvěru na revitalizaci celého domu, který nebyl čerpán.

[12] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** podotkl, že krajský soud rozhodl plně v souladu se zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu, a proto namítá nepřipustnost kasační stížnosti.

[13] **Osoba zúčastněná na řízení (SVJ)** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku rozhodl o merituu věci a vyjádřil závazný právní názor; v dalším řízení tento závazný právní názor krajský soud plně respektoval. K námitce stěžovatelky stran absence dokazování v řízení před Nejvyšším správním soudem osoba zúčastněná na řízení uvedla, že ve správním soudnictví se dokazování listinami obsaženými ve správním spise neprovádí; zápis shromáždění ze dne 30. 11. 2017 přitom byl obsažen ve správním spisu.

[14] **Nejvyšší správní soud** se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Pouze v případě přípustné kasační stížnosti je totiž na místě přistoupit k meritornímu přezkumu. Shledal přitom, že kasační stížnost přípustná není.

[15] Stěžovatelkou podaná kasační stížnost je již druhou kasační stížností podanou v téže věci (jakkoliv jiným účastníkem řízení). Z § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. vyplývá, že opakovaná kasační stížnost v téže věci je přípustná pouze za předpokladu, že je jako její důvod namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[16] Judikatura dovodila také další výjimky z obecné nepřipustnosti opakované kasační stížnosti v téže věci. V usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 47/2012-39, uvedl Nejvyšší správní soud následující: „*Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje z uvedeného pravidla výjimku. Opakovaná kasační stížnost je přípustná, je-li v ní namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Přípustnost takové kasační stížnosti je tedy omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro krajský soud; to za předpokladu, že se krajský soud tímto názorem řídil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2012, čj. 8 As 2/2012-55, shrnul závěry plynoucí z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, které se týkají dalších případů, kdy lze shledat přípustnost kasační stížnosti. Jedná se o případy, které ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. sice konkrétně nezmiňuje, ale implicitně v sobě obsahuje. Nepřipustnost kasační stížnosti nelze konstatovat zejména v případech, kdy Nejvyšší správní soud vytkl nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů, které Nejvyšší správní soud v dané věci vyslovil, nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti, zejména pro vadný*

procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu. Opakovaná kasační stížnost je dále přípustná i v případě, kdy krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, i když nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a obiter dictum ve zrušujícím rozsudku. Obdobně může být podstatně změněn i právní stav, a to změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, za situace bránící aplikaci původního předpisu; podobně i deklarací protiústavnosti předpisu Ústavním soudem. Jako nepřipustnou nelze odmítnout ani opakovanou kasační stížnost, je-li jejím argumentačním základem podstatná změna judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí – například pokud by o rozhodné právní otázce uvážil jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr.“

[17] Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž zdůraznil, že na základě opakované kasační stížnosti nelze revidovat závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil v předchozím rozsudku vydaném v téže věci: „*Institut nepřipustnosti opakovaných kasačních stížností vylučuje, aby Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci sám revidoval svůj původní závazný právní názor. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejenom krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), ale také samotný Nejvyšší správní soud, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. 9 Afs 59/2007-56).“*

[18] Nejvyšší správní soud posoudil obsah kasačních námitek v souladu se shora uvedenými kritérii. Stěžovatelka krajskému soudu nevytká, že se neřídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku, ani netvrdí, že by v jejím případě byla dána některá z výše uvedených judikaturou dovozených výjimek z nepřipustnosti opakované kasační stížnosti. Ostatně, Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu nikoliv pro nepřezkoumatelnost či procesní vady, ale pro nesprávné právní posouzení věci, přičemž kasační soud se k meritu věci jasně vyjádřil. Krajský soud doslovně převzal značnou část odůvodnění zrušujícího rozsudku. Zcela se tak řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Tuto skutečnost stěžovatelka v kasační stížnosti (ani v jejích dalších podáních) nespornuje. Kasační námitky jsou postaveny výhradně na polemice s odůvodněním zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[19] Stěžovatelka se tak fakticky domáhá toliko revize názoru zdejšího soudu. Nutno zdůraznit, že institut nepřipustnosti opakovaných kasačních stížností vylučuje, aby Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci sám revidoval svůj původní závazný právní názor. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), ale také samotný Nejvyšší správní soud, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud nemůže svůj dříve vyslovený názor v téže věci revidovat ani cestou předložení věci rozšířenému senátu.

pokračování

[20] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v předchozím řízení vycházel z obsahu správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Návrhu stěžovatelky na ustanovení znalce v oboru statika staveb soud nevyhověl, neboť k otázce oken, jakožto společných částí domu, se vyjádřil již ve zrušujícím rozsudku, přičemž (jak bylo vysvětleno výše), své závěry nemůže přehodnocovat. Ze stejného důvodu se soud nyní nezabýval dokumenty, které stěžovatelka ke svým podáním přiložila; v tomto případě ostatně ani nenavrhl jejich provedení jako důkaz. Otázka financování revitalizace není předmětem tohoto řízení, proto se Nejvyšší správní soud tvrzeními stěžovatelky nemůže nyní zabývat.

[21] K tvrzení stěžovatelky o zaujatosti NSS soud podotýká, že stěžovatelka (ač o této možnosti byla řádně poučena), nevznesla námitku podjatosti vůči konkrétním soudcům ve smyslu § 8 odst. 5 s. ř. s. Nelze než konstatovat, že nesouhlas stěžovatelky se závěry vyslovenými ve zrušujícím rozsudku podjatost soudce nemůže založit.

[22] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřipustnou dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., odmítl ji na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. (výrok I.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta (výrok II.). Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud však v řízení o kasační stížnosti osobě zúčastněné na řízení (SVJ) žádnou takovou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 5 s. ř. s.) (výrok III.).

[24] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta před prvním jednáním, Nejvyšší správní soud na základě § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že se stěžovatelce vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost v plné výši. Soudní poplatek ve výši 5 000 Kč bude stěžovatelce vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce (§ 10a odst. 1 citovaného zákona) (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. srpna 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu